

Any I - Núm. 4
20 Desbre. 1923

Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI DE BARRILA
20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Liquidació, a la Rifa de Nadal, de la Unió Monàrquica Nacional

*Liquido i plego:
a ral la peça;
la peça a ral!*

AIGUA DE SALENYS

* * *

PALAHÍ Y C.^a-S. Feliu de Guíxols

Sucursal a Barcelona

Montjuic del Bisbe, 4 - Telèf. 1457-A

* * *

Representant a Madrid

D. FELIX GAOS

Barbieri, 1, dnplicat - Apartat 443

* * *

**L'aigua mineral de SALENYS
és indiscutiblement la millor**

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

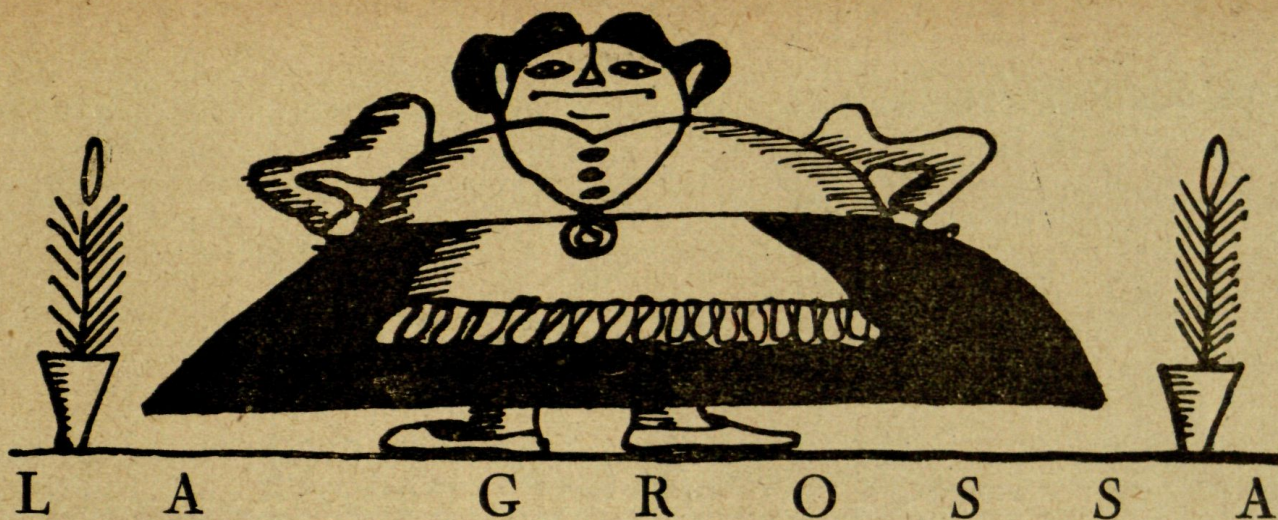
L'HOME DELS NASSOS

E L B O R I N O T

***dedicarà el propvinent número
al popularíssim home dels nassos***

UAB
Biblioteca General

STÀVEM a punt de no sortir. Teníem por que no es parlés prou del nostre borinot, que és allò que més estimem. Aquesta por vé de què aquests dies, aquestes hores, la grossa ho absorveix tot. I nosaltres no som prou modestos per a resignar-nos al pensament que el borinot pugui passar una mica desapercebut. Si, doncs, no haguéssim sortit, la culpa hauria estat de la grossa.

Però el seny va imposar-se; aquest gran seny que sempre s'imposa, a casa nostra; i després de llargues disquisicions acordàrem que el borinot no podia deixar de botzinar ni un sol moment.

La grossa! quina fantasma, tan extraordinària, que per tot domina!

Qui la devia inventar? Mereixeria que el fessin anar a donar un tomb, a peu, pels carrers de Barcelona, sense poder posar-se un mocador al nas i a la boca.

Ara la grossa passeja triumfalment i ha agafat tants de fums, que és impossible de tractar-hi.

—Jo sóc omnipotent; diu. Per mi no hi ha res que valgui; ni saviesa, ni salut, ni riquesa, ni drets, ni lleis.

I és així: i tothom, bo i passant, li deixa el brou: i la grossa s'engreixa més encara, i ho absorveix tot.

Els homes, com a xups; les dones, com a xupes; els nois també, com a xupets; tots boca-baden davant de la grossa.

Si la grossa fos una pel·lícula, encara mig ho comprendríem. Si es tractés d'una parada de fútbol, entre Simi o Somi, també.

I si és tractés de veure, com puja al tramvia una grossa, aleshores ens semblaria justificadíssima l'expectació i l'atenció. Una dona grossa (però de veres) pujant al tramvia, fent-lo sacsejar i trontollar tot, bell punt amb el seu peu finet i bufó toca l'estreb, és un espectacle que fa gaudir d'una grossa satisfacció.

Tot el que no siguin aquestes coses, la grossa la tenim per menyspreable. Que no val la pena ni de parlar-ne.

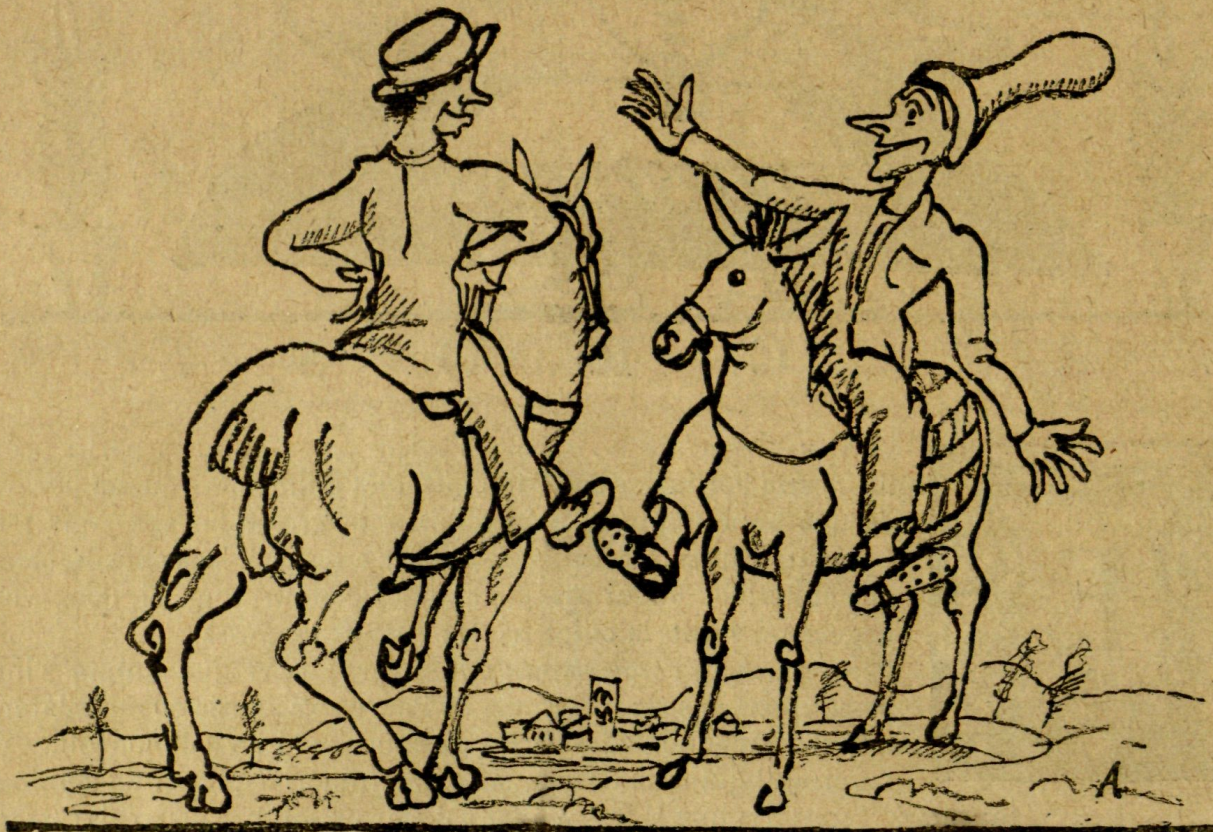
El borinot li té una certa mania, una profunda mania, a la grossa. No voldria ni fer-ne esment; sinó que ella fa tant d'embalum que gairebé per força no té més remei que topar-hi. I en topar-hi s'hi enfutisma de debò, i per això botzina. Així com fa l'automòbil, que botzina desesperadament, quan troba un embús que no pot «arrollar».

A on anirà la grossa? A quí tocarà? Tant m'hi jugo que sí, tant m'hi jugo que no. Càlculs i aproximacions, probabilitats i sospites. Els més enraonats diuen: — No us hi capfiqueu, la grossa és folla i no s'entén de càlculs: la grossa va per tot.

En fi, acabem. Deixem estar la grossa, i anem a d'altres temes. Nosaltres ens hem proposat declarar-li el boicot, fer-li el buit. O, tol el que més, escometre-la de biaix; fer la nostra via.

Ara, suposem que ens haurà entès tothom, que en parlar de la grossa, ens referim a la grossa quantitat de nyèbits que encara baden.

FLUMELL.

—Mestre, com va l'ase?

—Va a cavall.

Pas de Pel·lícula

L'INSOMNI D'UNA NIT D'HIVERN
LA CAMPANYA RATICIDA

SI la benevolença dels nostres lectors (i de vostès), ens ho permetés, fariem una remarca que creiem justa i diríem que no és necessari de llegir assíduament la premsa per assabentar-se d'allò que convé directament saber. Diem això no per res de mal, sinó perquè ens trobem en el cas de dir-ho. L'altre dia (i els nostres lectors ens agraïran la precisió de les nostres dades), l'altre dia caigué a les nostres mans un tros de diari; i per ell sabérem un acord importantíssim del nostre Ajuntament (i de vostès). Es tracta de la decisió presa solemnement de consignar la bonica quantitat de mil pessetes per l'adquisició de rates destinades a la campanya raticida, pagant cada rata a raó de vint i cinc cèntims. En una paraula: l'Ajuntament necessita, per la seva campanya, mil pessetes de rates a un ral la peça; és a dir, quatre mil rates. I per què les necessita? Per continuar la campanya raticida.

Es clar que aquesta campanya no la portarà a cap l'Ajuntament en persona, que altra feina té; tot el pes de la lluita el portarà el Laboratori Municipal. Nosaltres, però, no acabàvem d'entendre l'abast de la decisió, i sobretot com s'intenta portar a cap la campanya, i no ho hauríem acabat d'entendre mai, a no ésser les profundes meditacions que ens han proporcionat una nit de deliciós insomni.

Per portar a cap una campanya raticida, el primer que es necessita són rates, com per portar una campanya higiènica la primera matèria són els microbis i llurs propagadors.

Ara bé: d'un temps a aquesta part era notada en el mercat una gran carestia de rates, i era evident que si la cosa continuava, no solament la higiene en patiria, perquè no podria lluitar contra tan bon propagandista de la pesta bubònica, sinó que en patiria l'opinió pública, que es preguntaria, alarmada: "Què pensa fer l'Ajuntament contra les rates?"

Calia, doncs, que la qüestió es declarés d'urgència i sobre tot que es resolgués amb urgència. Calia, doncs, aplegar rates, les més rates possible. El què ens preguntàvem, però, abans de la nit que alludim, era com pensava l'Ajuntament emprar les rates que vol adquirir per portar a cap la seva campanya raticida. De moment es presentà la qüestió de com vol l'Ajuntament comprar

les rates, mortes o bé vives. Es evident que les rates, utilitzades en forma cadavèrica no poden servir per cap mena de lluita a no ésser que hom no les vulgui aplicar a la lluita contra la carestia de les subsistències. Tenim, doncs, que l'utilització de les rates ha d'ésser, en aquest cas, en estat de vida. Però, com seran usades? Es que pensa l'Ajuntament ensinistrar-les, ferse-les seves (espiritualment, s'enten), i llançar-les a una guerra fraticida a l'ensem que raticida? Però, no ha pensat el nostre Ajuntament en el temps que caldria per capgirar les opinions polítiques de les rates comprades (per despreciable que sigui aquest temps, com sol esdevenir, mai no ho serà prou), en la manutenció, en els esforços dels mestres i en la paga d'aquests, que per insignificant que sigui, mai no ho serà prou?

Nosaltres, bons ciutadans de tota la vida, preguem a l'Ajuntament que mediti bé abans de llançar-se a semblant empresa. Que mediti bé i no s'hi llanci, perquè nosaltres, que, si tinguéssim temps, aniríem a exposar la nostra idea espontàniament a la sessió que vé, havem trobat, en el nostre insomni, una solució pràctica, senzilla i lògica, que segurament al nostre Consistori no havien deixat veure les importantíssimes qüestions que li priven nits d'insomni i que ens apressem generosament i humil a suggerir-li:

No han pensat els nostres regidors que per la campanya raticida, en comptes de quatre mil rates seria molt millor comprar quatre mil gats?

EL CAVALLER TÍMID.

INDISCRECIONS

¿Per què, senyora?

PER què senyora, tantes provisions? No deu ésser pas per necessitat. Ja entenc, senyora, és per un plaer. Es Nadal, la festa major de la vianda. Jo us veig resplendir, en aquest tomb de l'anys, de la manera del millor resplendir. Sou contenta; i les vostres mans roseggen, com a corals, entre la mota gemegosa de l'àpit.

Un bell àpit està damunt la taula, quina olor i quin conhort!

Us abelleix de destarotar les cols de Brusel·les, apilotades a un recó, i en feu una mitja escampadissa. No us reca, i gairebé us reca; tanmateix són massa cares; ah, que seran bones, però!

Després, ¿no és tota una delícia la magnífica col valenciana, tan blanca. I la coliflor, més fina que la "béchamel". I les escarxofes, arrupides, com si tinguessin fred. I més enllà el pom de cebetes que es fonen a la boca. I les tòfones. I l'escarola estarrufada.

Ací contempleu les pomes, les prunes, els pinyons, les orellanes. N'hi haurà prou? No n'hi haurà prou? Si! fins per a Cap d'Any, i per altres diades. Serà un farcit de sucari el dit.

I el meló, que és un enigma;—diria Campaamor: com la dona, que mai no sap hom si és plena ni buida, bona o dolenta. Bajanades de Campaamor: deixeu-les per les minyonetes cursis. ...

Oh, els pots de la confitura; i la pila de llaunes de conserves, plenes d'etiquetes que diuen "la millor de totes", "extra fina"! I vós us rabegeu en aquest goig: de pensar que la conserva que, "per a vós", us duen és, verament extra fina, és la millor.

Ara us acaben de dur les botelles de la malva-

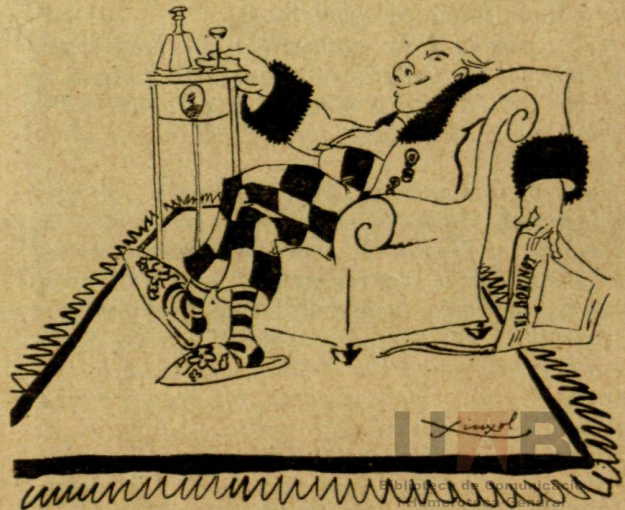
sia, les del vi del Priorat, les del moscatell, la caixa de xampany. Els torrons, els dolços, les fruites, plàtans, peres, raïms: els raïms com a cera, o com a cristall; la pinya americana...

El vostre goig, senyora, esdevé més i més rodó. La vostra senyoria és magnífica.

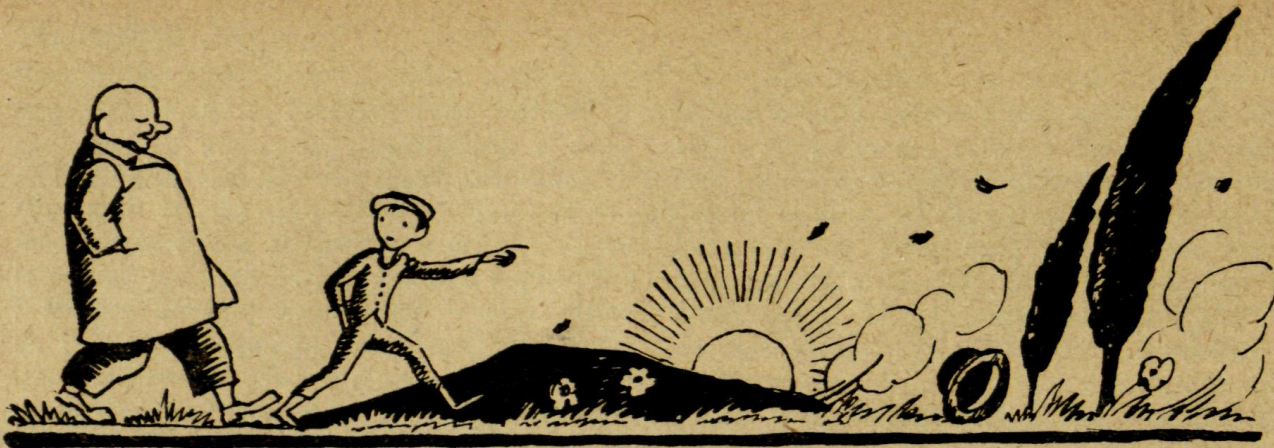
Ara vénen les porcions de la carn també de moltes menes: la vedella, i el porc, i el cabrit, i l'anyell, i el toixó. Aquesta és de tal casa; aquesta, de tal altra: sempre les millors, les de més confiança. ¿Veritat, senyora?

Pengen senceres les bèsties de garriga, les bèsties de la pleta, les bèsties de l'atzur: els tords, les grives, les perdius, la llebra de quinze lliures; trofeus culinaris. Tot expressament "dut de fora", per a vós. Algunes d'aquestes peces vénen de regions llunyanes, allí on bota l'isart i el gall salvatge esvalota el bosc.

En aquest altre cantó de la taula, els embutits:

Sí, home, sí: tot s'abaixa: fins la temperatura.

—Vol que li vagi a buscar?

—No cal, noi: fa el mateix camí que jo.

el xorisso, la llonganissa, "tot pur"; la butifarra de la Garriga, "veritable"; la sobrassada de Mallorca. Els fiambres i les mantegues: mantega, de cân Fortuny: pernil "serrano", "foie gras", de cân Monegal: tres o quatre menes de formatges...

A una altra banda el gall dindi enorme—regal d'un client del vostre marit, o d'un conegut, que va rebre'n assenyalat favor—; una polla i dos capons, autèntics, del Prat, amb aquelles faixes que porten, de moltes colors, com els generals de Rússia (abans de la guerra). I qui sap si, ben escon- dit, per a donar un cop de gràcia, un faisà, que val tant com perles...

Per fi, el marisc i els peixos. Les ostres suara collides en mars estrangers. Les aurades, els molls, que encara es vinclen i boten; la llagosta, amb les seves potes, com antenes heràldiques, que es belluga, i espeternega. Les truites grasses dels estanys dels Pirineus.

I just ara us acaba d'arribar el recader de Gandesa, que us duu el cistell de les nous, les avellanes, les ametlles, les olives, confitades a sol i serena amb l'espigol, l'orenga i la farigola.

Somrieu feliç i contenta, senyora, plena de joia, contemplant el vast reialme de les provisions nadal-enques que us parlen de la mar, del cel, de la terra; de les muntanyes blaves, dels estanys im- mòbils.

Què en fareu de tanta de cosa? Menjareu, per ventura, dies i dies sense parar? fins a Cap d'Any, fins a Reis, fins a la Candelera?

Nècia pregunta, tanmateix. Ço que menys pen- seu, vós, és de menjar. Ço que vós penseu, ço que vós gaudiu és la plenitud a caramull de la vianda: amb la certesa que és "el millor d'allò millor".

Quin pensament tan dolç! tan dolç, que apar un insomni.

Però en el pregon del vostre pensament jo vol- dria endevinar-hi, no res menys, una altra mena de goig, tan més incomparablement millor, com més subtil. I és: de recordar-vos d'aquella paren- ta, amiga, coneguda (la Matilde, l'Eulàlia, la Clo- tilde, la Maria), i de comparar, tot seguit, amb la d'elles, l'estesa de vianda vostra. Aleshores ex- perimenteu aquell secret i refinat plaer de pen- sar que elles no ho tenen pas tan bo. Presumei- xen molt, despenen molt de diner; però, quan vós us hi poseu, què saben elles!

Arriba el vostre marit, el deixeu meravellat, li

ensenyeu la compra nadalenca. Ja el teniu enter- nit, li dieu:

—...però mira (aquí, el seu nom: Joan, Josep, Antoni, Ignasi, Jaume, Francesc, Manuel, Lluís,...): hauries de fer el favor de lliurar-me al- gun altre bitllet. No sé què ho fa: sembla que es fonguin, els diners!

La senyora Francisqueta

LA senyora Francisqueta és una senyora que ha vingut a més; i no pot fer-hi més: ha de fer la fina.

Ha posat piano per la noia, que també es diu Francisqueta; però que li fa dir "Quiquita".

Ara, la senyora Francisqueta està de visita. Un marit i muller, que la coneixien de quan estava a menys—i ara, ultra de conèixer-la, l'admiren,— li fan mil manyagueries.

—Té una casa molt ben posada, senyora Fran- ciscueta, li diuen.

—No és per "halagarme", respon ella, amb gran finor; no és un "palacio", però Déu n'hi dó.

—I la seva Francisqueta, està feta una elegàn- cia.

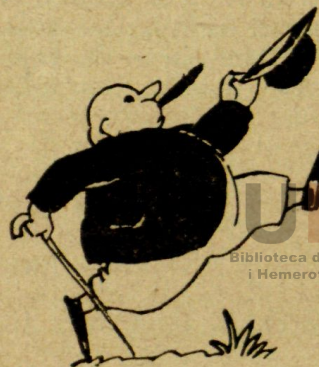
—La meua "Quiquita"? Es una "xic". S'hi co- neix molt d'ençà que està "escrita" al "Mundo Elegante". No sé pas com s'ho fa. Veieu? en can- vi, jo—continua dient, cada vegada amb més fi- nor—jo, encara semblo una marmanyera.

—Endemés, toca molt bé el piano, la... "Qui- quita".

—Ah, sí; respon la senyora Francisqueta. Toca el piano amb molta naturalitat.—I, amb una supre- ma finor, que arriba a afectar el to de la seva veu, afegeix:

—Amb molta naturalitat; com qui remena una olla de cols.

TAF

Els Tipus de la Setmana

Ocells d'hivern

A mida que anem penetrant en el santuari dels anys, anem adonant-nos d'un seguit de contradiccions, o de tòpics, dels quals va plena la vida, tan vulgars com mentiders. Un d'aquests és la dels ocells, que canten a la primavera.

La primavera és una pobra noia (una noia, però, que ja deu començar d'ésser vella), a la qual sovint endossem moltes coses; que vinguin a tomb o que no hi vinguin. Diu hom primavera? és igual dir "els ocells canten". I d'això, en tenen la culpa els poetes, aquests senyors que viuen a la lluna.

A la primavera els ocells canten. Però a l'hivern canten, no menys. Aleshores poden cantar els ocells de bardissa; ara canten els ocells de ciutat i de vila. Els poetes constantment han atribuït el monopoli de la bellesa al camp, a la bardissa, deixant de recó la ciutat. Això no obstant, nosaltres, barcelonins, preferim els ocells ciutadans als camperols. Testimonis d'aquesta preferència són la Rambla del Ocells, i els ocells de la Rambla, unes joies ciutadanes, que la ciutat els ha dedicat. En canvi, al camp, no hi tenim dedicada cap Rambla (1).

Aquests ocells de vila, aquests ocells de ciutat que nosaltres estimem tant, són els orfeons, millor dit, els orfeonistes, i, precisant més, *les* orfeonistes. Ara és quan canten, i canten de debò, i reflen més que mai. Són els ocells d'hivern.

La glòria i l'encís d'aquests ocells d'hivern, ¿qui els sabia cantar?

Es arribat l'hivern, i mireu, oi: per totes les encontrades els orfeons reflen. A Barcelona, l'Orfeó Català està donant els seus concerts, als quals no poden pas comparar-se tots els esclats de la primavera. I el mestre Millet, amb el puny en fora, i picant de peus (en el bon sentit de la paraula), ensinistra l'ocelleria i l'ocellada. I nosaltres en gaudim tan contents i satisfets, com si totes ens ponguessin.

I ens sentim tan bé a ciutat, tant del pla com de la marina, que havem arribat a oblidar completament el camp. Ara, en acabar-se el concert, demanem: *els pescadors, els pescadors!*...

(1) Un amic ens fa adonar de la nostra error: Barcelona també té una Rambla dedicada al camp, la *Rambla del Prat*. Rectifiquem amb gust.

L'home honrat

L'home honrat és un gran home. Ara que estan de moda inspeccions i escorcolls, ell, l'home honrat es troba com el peix a l'aigua: és arribada, per fi, la seva hora.

Per a ell no hi ha carrers prou amples per passar: tan gras està, que reventa, de satisfacció. Fort—pensa—fort! a aquell, a aquell, i a aquell altre: estafes, vividors, lladres. I tot d'una aquest home, que abans no passava de la consideració de granota, ara esdevé més gran, molt més, que un bou. La falla de la "granota i el bou" és desmentida, la primera vegada al món, per l'home honrat.

Fort—pensa—fort a dalt, a baix, al mig; a tothom. A tothom: per què no? Si tothom és deshonrat, fora d'ell.

Aquest tipus d'home honrat, pot ésser també una societat A o B; pot ésser també la "premsa". No cal que diguem que la premsa honrada és, naturalment, la premsa "independent"; és aquella premsa que anuncia, per exemple: *hoy, el turno X. de caballeros celebra la vela nocturna en...* allà on sigui; però com que és independent, (és a dir, honrada), anuncia també, per exemple: *Viuda, joven, sola, desea caballero de posición...*

Sí; ara és la seva, per l'home honrat. L'eterna víctima de tot i de tothom ara aixeca la testa amb arrogància màxima.

L'home honrat: que aigualia (i aiguateix) la llet; que posava (i posa) no sé què al sucre; que escatimava (i escatima) el pes de les pesades; que combinava (i combina) carn de ruc als embutits; que intentava (i intenta) ensibornar el funcionari, o el polític; que provava (i prova) de fer contraban; que feia (i que fa) mil anades i vingudes per veure si de tal o tal comissió o junta pot traure'n una bona llesca... aquest home honrat, per fi, apareix amb tota la seva esplendorosa i immaculada innocència.

Ara, amb el cap ben alt, ell pot dir, i diu:—Fort amb ells! Pegueu! A tothom!

L'home honrat només és un: només és ell sol...

Porters i vigilants...

Llegim en el diari: Complint ço que disposa la Reial Ordre etc., etc., la plantilla de personal subaltern d'aquesta direcció de governació serà la que segueix:

Un vigilant porter major a 5.000 pessetes.
Set vigilants porters primers a 4.500 pessetes.
Tretze vigilants porters segons a 4.000 pessetes.
Vint-i-set vigilants porters tercers a 3.500 pessetes.
Quaranta vigilants porters quarts a 3.000 pessetes.
Quaranta set vigilants porters cinquens a 2.000 pessetes.

Ara, imagineu-vos que

Una visita estranya o l'anglès que ve de Terrassa

Això era abans d'ahir. Es presentà a la nostra redacció un senyor elegant, amb un monòcle, amb una pipa, alt d'estatura, cara escardalenca. Semblava un anglès. Era un anglès.

—¿Es aquí el borinot?

—Yes, sir.

—Ah, bé. Heu conegut que sóc anglès. Bé. Sóc viatger amateur, em dedico a veure coses rares...

—Ens plau.

—Sóc arribat de Terrassa. He vist el senyor Sala... Li diuen Sala, no és cert?

—Es cert.

—Ah! .. excellent; val la pena!... I ara he baixat a Barcelona per anar a veure el port, els molls: m'interessa. I com que el borinot ho sap tot, ningú tan bo com vosaltres, per acompanyar-m'hi, si us plau.

Amb l'amabilitat que ens caracteriza,

acompanyarem l'hoste il·lustre al port. Passejarem amunt, passejarem avall. L'anglès, cada cop més enquistat. Per fi, després de mirar molt, amb la clàssica veu de clofolles de nou, ens digué:

—Vós no m'ho ensenyeu pas tot.

—Tot, senyor: res no li amago.

L'anglès, brandant la testa, sense fiar-se de la nostra paraula, accentuant la seva finor, ens insinuà:

—Us he dit abans que jo vaig per veure coses rares. *La Federació Cívica de Terrassa...* compreneu?...

—Perdoneu, senyor, no comprenem.

—Ah folls, que bé que sabeu dissimular!.. Jo, això que m'ensenyeu, ho he vist moltes vegades: a Liverpool, a Manchester, a Lyon, a Gènova... no tenen res de particular, aquests tinglados... Jo voldria veure el tinglado catalanista.

... i que tots aquests ordenances també vénen a donar

s aquests porters i vigilants us vénen a donar les felices...

No ens poguérem estar de riure.

Després, amb tota la contenció que possible ens fou, diguérem:

—Senyor anglès, perdoneu: fi com sou, aquesta vegada us han entabanat.

—No ho consider així, senyor borinot: vós m'enganyeu.

—Gràcies, per la gentilesa.

—Us torno a pregar que m'ensenyeu aquest tinglado. Paraula de cavaller anglès, que no us robaré el secret de fer-hi tants de diners.

Ara la nostra rialla esclafí sonora. Però ell continuà:

—No volgueu dissimular més, jo us dic. He vist aquell telegrama... Quin telegrama! superb exemplar de raresa: val moltes pessetes...

—Usequivoqueu: tot plegat tres o quatre; i..

—Dic que moltes pessetes.

—Sí, moltes pessetes; però no es veuen.

—Que no es veuen, dieu!.. Què voleu dir!..

Una altra raresa! País meravellós, Terrassa.

Me'n torno a Terrassa.

—Torneu-hi, senyor. Allí veureu el tinglado.

—País meravellós, Oh! un altre tinglado?

—No és pas un altre: és el de sempre.

L'anglès, amb la seva pipa elegant i fina, el seu monocle a punt de caure, però a la vegada segur, la seva figura esvelta, se'ns allunyava, commòs i agraït. Bo i dient:

—Me'n hi torno. Oh! un altre tinglado.— I anava repetint: un altre tinglado...

Nosaltres, sense deixar de somriure, ja unes passes lluny, li responíem encara:

—Ca, senyor: no és un altre, no; que és el de sempre.

EL CRONISTA DE SOCIETAT.

**AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR**

les felices.

...i ordenances.

Llegim en el diari: —Al Ministeri del treball, un desconegut, aprofitant una distracció dels ordenances, s'ha emportat un abric, un rellotge, un segell-registre, diverses bombetes de la llum elèctrica, i objectes d'escriptori.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

SETS I VUITS

A Burgos (i no és ironia!) ha estat constituït un organisme, amb el nom de «Acció Castellana».

Bé, vaja: *nunca segundas partes fueron buenas*.

A no ésser que es tracti d'un truc d'«Acció Catalana»...

Les llengües van en doina, i els diaris en van plens: minories lingüístiques, llengua a la irlandesa, llengua a la turca, llengua a la catalana.

Es molta llengua.

A la platja dels Banys Orientals (que no són a l'Orient, són a la Barceloneta) una tribu de vagabunds caçava i escorxava gossos i gats, per menjar-se'ls.

Un amic, amant de xiroies interpretacions, deia que això no deixa d'ésser un símbol.

—Què diu, que a l'Ajuntament hi ha un regidor que es diu prou?

—I basta.

—Bé: és el mateix.

—Vull dir que es diu prou-basta...

—Ja; i potser sobra i tot.

—Això, no.

Tanmateix el cine va esdevenint una escola de moral (digui el que vulgui, el senyor Rucabat). Fixem-nos, per convèncer-nos, en els títols dels films: «Virtud», «Los hijos de nadie», «El velo de la dicha», «Los enigmas del vino», «El rey del jabón», «El hombre y la bestia» i «Los grandes procesos de la historia».

Decididament, tot un tractat de moral. I pràctic.

Llegim en un diari «catòlic» ço que segueix:—*Un obispo indio*. No val, això, minyons: és excessiva irreverència.

A l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell, el senyor Joaquim Febrer ha donat una conferència sobre el planeta Mars.

Hom assegura que el mentat conferenciant, fou presentat pel senyor Abril, secretari de l'entitat.

Corren molt, a Sabadell.

A la casa on era instal·lat el *Centro Liberal Monárquico* (sucursal de l'Alba, a Lleyda) han aparegut papers, demanant llogater. Els mobles han estat venuts. Els vells addictes se'n han anat a una altra tenda. Diu que hi tenien fred, al *Centro*, i els convé escalforeta.

Quan convingui, ja tornaran al *Centro*.

—La trobo cara aquesta caseta.

—Amb el preu que estan els lloguers.....!

Estem aturats davant un aparador curull de llaminadures, dolços, torrons. Observem tres o quatre caixes d'aquest darrer article, totes ofereixen el saborós producte en la mateixa forma: cinc barres.

Entrem, i preguntem:—¿Per què, això?

—Abans posàvem, ens diuen, les caixes amb quatre barres, també; però com que... sap?

* * *

Examen de Carreño:

Professor:—*Vamos a ver, si nos dice usted la opinión de los sabios acerca del tratado de Viena.*

Carreño:—(després de rumiar una estona). *Unos dicen que... que... sí; y otros dicen que... no.*

Professor:—*Vamos a ver, vamos a ver: qué juicio han formulado los historiadores sobre la guerra de los cien años?*

Carreño:—(després de rumiar una estona). *Unos dicen... que sí; otros dicen que... no.*

Professor (enfadat):—*Lo que usted, no sabe nada.*

Carreño (ràpid):—*En esto todos están conformes.*

* * *

Els borinots, de vegades, també deuen tenir les ales un xic massa llargues, que els les eixalen.

C O S E S R A R E S

- 1:—Dues persones joves que llegeixin "La Vanguardia".
- 2:—Un mirinyac que vagi a l'hora.
- 3:—Unes sabates noves i estretes que no facin mal.
- 4:—Una dona discreta.
- 5:—"Un home honrat" que en sigui.
- 6:—Un de la U. M. N. que no sigui honrat.
- 7:—Un artista que no es pensi que "ell és l'únic".
- 8:—No dir mal dels polítics.
- 9:—Una senyora grossa que es tingui per tal.
- 10:—Un "Noticiero" que no digui mal de l'Ajuntament (període abans del Directori).
- 11:—Un vagó d'una certa Companyia de Ferrocarrils que estigui decent.
- 12:—Un carrer net.
- 13:—Un lladre que es pensi que les altres persones no ho són.

R e t a l l s

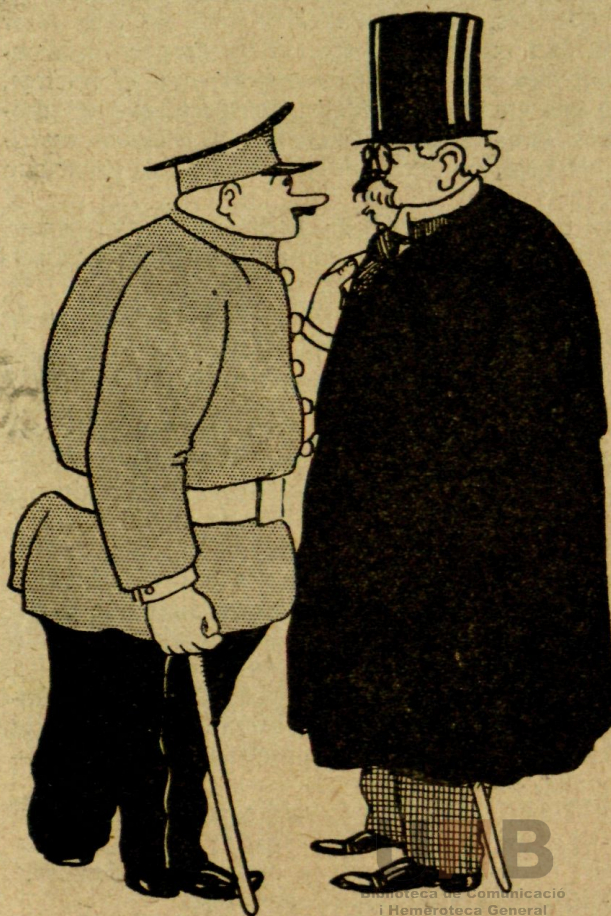
FLORES CON FLORES

DEL parlament fet per l'Il·lustre fill de València, actual Arquebisbe de Saragossa i Eminentíssim cardenal Benlloch, a Lima, en son viatge per terres d'Amèrica:

Al recibir las comisiones de señoras y señoritas, les dijo lo siguiente:

"La mujer peruana, por su piedad y patriotismo, ha comprometido mi gratitud eterna. Vosotras sabíais que el Cardenal venía de Valencia, la tierra de las flores, y por esto quisísteis ahogarme entre flores. Yo sé vengarme de esta manera: salud y bendición".

I les dió la bendición apostólica.

—Escolti, ciutadà: ja és honrat, vostè?

GENT D'UPA

UN senyoràs, gras, ben vestit, amb un ganyany que ben bé li costa 50 duros, amb una agulla de corbata que fa aclucar els ulls, amb unes anells que fan fer el mateix, sobre tot una, que en mostra un solitari de 18 quilovats (que diria en Pich); un senyoràs, que, segons sembla, és tractant en drogues,—perquè diu que els qui tracten amb drogues es fant molt rics,—va a la fira de pessebres, disposat a desdinerar-se.

(De pas, havem d'advertir que no deu ésser tan cert que els qui tracten en drogues esdevinguin rics, per tal com nosaltres, que hi tractem, no ens en fem pas. Val a dir, però, que les drogues que nosaltres tractem són *drogues espirituals*, com, per exemple: fer riure. I és sabut que aquesta mena de coses no fan ésser ric, per bé que facin riure. Ja ho diu la dita: *lo que es comer, en casa, podemos no comer; pero reir, nos reímos mucho*. Tanquem el parèntesi).

Tornem al senyoràs. Dèiem que va a la fira de pessebres disposat a desdinerar-se.

Té un nen de 15 anys, i vol fer-li un present digne: vol comprar-li una casa.

El nostre personatge—també ens fem amb personatges!—es detura davant una tauleta de la fira. Pega una llambregada, després una altra, i una altra encara, sobre la infinita munió d'endergues que omplen la parada. Després de les moltes llambregades, es posa a mirar detingudament, escrutadorament. Qualsevol diria que és un detectiu, que busca, entre els animalons de fang i les moltes, l'ombra de Sherlock Holmes.

Finalment, després de prop de dos quarts d'hora de mirar, allarga, de primer, el braç, acabat la mà, acabat, senyalant mejestuósament, diu:—Aquella, mestressa.

—Tingui, senyoret: és una caseta molt bufona.

—La trobo mal proporcionada; exclama el senyor, després d'observar-la molt detingudament.

—Què diu, ara?—fa la mestressa.

—I mal orientada: el sol no hi deu tocar gaire.

—Està de broma, senyoret.

—I s'han descuidat el pou. I l'eixida. Les finestres no són prou simètriques... Per què s'hi posen, a fer cases, si no en saben—diu, amb aire enutjat.

—No s'enfadi pas, senyoret.

—N'hi ha per això i molt més: abans les feien millor les cases. Ara tothom es pensa ésser bo per arquitecte... ¿No veu que aquesta teulada està torta?... I per dintre és tot molt matusser, i no s'hi veu res.

—Ja veurà, deixi-ho, si no li va bé—diu, picada, la firarir.

—No la vull deixar; però vull fer-li veure la pila de defectes que té la casa.

—A mi, què m'explica, si jo no les faig.

—Si vostè no les fa, triï-les millor... En aquesta banda hauria d'haver-hi el menjador, ací la cambra, cap aquí el water...

—Que la vol, o no la vol? fa, decididament empipada, la firaire.

—Segons,—respon el senyoràs gras i ric—segons el preu que me'n demani.

—Diable! per seixanta cinc cèntims no val pas la pena d'enraonar.

—Ho trobo excessiu. N'hi donaré seixanta.

La firaire, amb un expressiu cop de braç, fa rodar per terra tot de cases i figuretes, bo i dient, d'una manera no menys expressiva:

—Potser sí que es pensa que aquí som a can seixanta. S'ha equivocat: això és aquí davant.

M. I. X.

La xicota de Totó

—No vol pas que ens casem; tant se li'n dona mon plor; del primer dia que m'ha vista ja m'ha dit que el partit socialista admet únicament la companyona.

Ell voldria casar-se amb un té-i-dóna, com el gos fa amb la gossa quan conquista, com les bèsties del camp, a l'imprevista... Però, esposa? si ho dic no m'ho perdona.

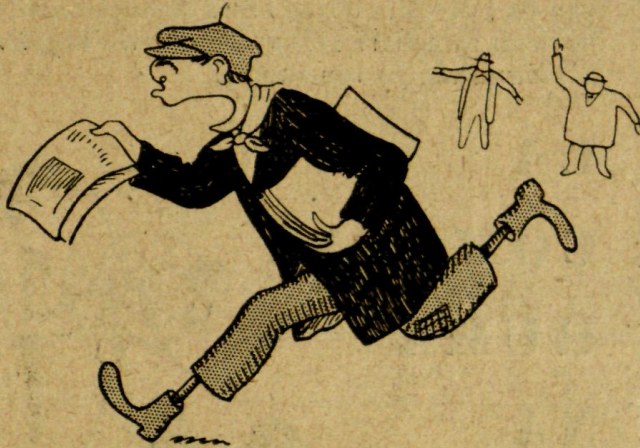
—Quan m'heus—diu ell—heus una teoria, un partit.—I a mi, això, no em contraria. Però, i els fills, quan ne tindrem dalit?

Si un dia, Déu me val, el meu marit, se'm descompanyonés, jo, què faria?

què podré dir que són—fills d'un partit?

TRILUSSA
Biblioteca de comunicació
i Hemeroteca General

Trad. de l'italià per Tw.

El Borinot!...[amb la rebaixa del pa, de l'arroç, de les mongetes... l'empresonament de quatre alcaldes, i el suïcidi de tres secretaris.

De la vida d'estudiant

(Article de fons).

EL PESSEBRE UNIVERSITARI

UNA fantasia nadalenca ens ha suggerit el pessebre universitari. Val a dir, però, que, encara que els bancs de les aules no siguin de molsa, algunes testes de bidells, d'estudiants soques, i de catedràtics messetaris (o messenteris), fornirien una bella provisió de suro.

No tenim temps per a donar una descripció detallada del nostre somni. Per altra part els somnis no solen ésser gaire detallats. Ens cenyirem a algunes mostres. Un tal Garrigas, feia de bou; un tal Banquets, de mula; l'Avi, de rei negre; un tal Torres, de rei ros; la vila de Vendrell, de rei blanc; i el rei Herodes hi tenia la seva Clínica d'Innocents. Aquella figureta de pastor que mena incansablement un remat de bens seria un tal senyor Traces o Manyes de l'Escola d'Enginyers. Aquell capellà amb paraigües vermell, que no manca en cap pessebre, modernista, seria el doctor Faura; l'angelet de l'Anunciació, el nebot (sense bufanda). Finalment, a la Porta de la Cova hi fora la llumanera del Dret Canònic, anomenada (vulgarment), doctor don Fernández Gómez de la Cuesta y Osado del Campillo, venent medalles i escapularis.

Això és el què he vist en la meva fantasia nadalenca.

FRANCISQUITU RAMALLERAS

NOTES BREUS

El senyor Martínez ha rebut la visita d'uns savis francesos, els quals s'han admirat de la seva ciència. La llur admiració ha esclatat, quan aquell els ha dit: «...oh, i encara, això és res; la meua especialitat són les injeccions d'olè alcanforè.

(Pels qui no estiguin gaire forts en francès, direm que olè alcanforè vol dir (!) oli alcanforat).

Homenatge al Noi de Tona

Nosaltres estem molt agraïts al Noi de Tona. Es un col·laborador constant de EL BORINOT. A ell li devem moltes facècies i moltes estones de platxeria, que no havem pogut trametre als llegidors: a) per manca de traça suficient; i b) perquè de vegades, EL BORINOT no pot volar tant, ni com voldria (els llegidors ho capiran ben bé, i en prendran la raó en paga).

Nosaltres, doncs, per testimoniar l'agraïment que sentim pel Noi de Tona, havem pensat de dedicar-li un homenatge.

Demanem, per tal, l'ajut i la cooperació dels llegidors, sigui de la manera que sigui: que pensin, com una de tantes maneres, que EL BORINOT no arriba encara a molts llocs on hauria d'arribar. Que hi pensin.

I deixem, per l'altre número, de dir en què creiem nosaltres que podria consistir l'homenatge. Tenim la nostra iniciativa. Això no obstant, si d'algunes bandes ens ve alguna altra iniciativa, millor que la nostra, amb gust modificarem el programa.

A reveure.

Cobletes de Nadal

UNA

Tantarantan, que les figues són verdes,
tantarantan, i el temps que ho seran;
passa el vent, passa, pel viu de l'esquerra,
mentre el vent passi, no maduraran.

UNA ALTRA

Què li darem al noiet de la dida,
què li darem, que li sàpiga bo:
panses, i figues, i nous, i olives,
i una miqueta de pica-picó.

I UNA ALTRA

Què li donarem a la mestresseta,
què li donarem, per a treballar:
jo li donaria una escombra neta,
una escombra neta per a netejar.
A la muntanyeta no neva ni plou,
i a la terra plana hi ha bon tall i sou.
Sota l'escombra, l'escombra, el tupí:
si no neteges ¿què fas aquí?

POPULAR

Les meravelloses fàbriques de Sabadell

La salut, primer

A Sabadell (aquest Sabadell ens dona molta feina), segueix viu el plantejament del problema entre l'arxiprestat, que es vol fer seu el santuari de la Salut, i l'Ajuntament, el qual també hi està molt interesat; malgrat l'aparició d'un aliat maquiavèlic que, sabotejant la resolució definitiva, no fa d'altra cosa que de llop, vestit amb "pells" d'ovella.

El poble, però, està unànime en què "abans és la Salut que tot".

Els cigrons

S'han acabat els cigrons; i per això ha desaparegut de l'estadi de la premsa el portantveu de la cultura "quelista".

Males veus fan córrer de si ha estat muntada una agència d'anònims i delacions.

Nosaltres creiem que tot plegat no és més que una altra fórmula d'allò del "timo dels... cigrons".

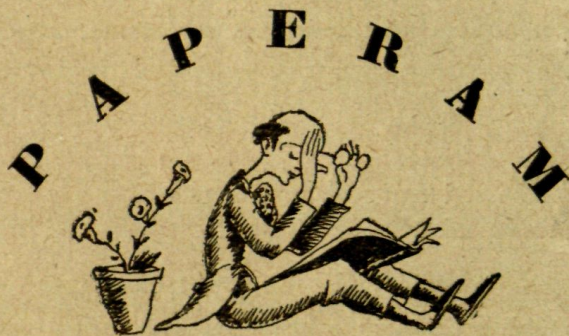
Un altre homenatge

A Tarragona... totes se les pensen. Ara tracten de fer un homenatge a la Fàbrica de Tabacs!

Ens fem càrrec del què pot l'agraïment: l'agraïment de la ciutat per les troballes arqueològiques, tan valuoses, que hom fa en la construcció de l'esmentda Fàbrica.

Però no deixa de semblar-nos una cosa tan fantàstica, al menys, com un bon cigar.

Va per tercera vegada que parlem de la Fàbrica de Tabacs, de Tarragona. Potser algú es pensarà que és anunci. No és anunci. De tota manera bé serà molt que no caigui alguna capceta d'habans: abans o després de Nadal: ens és igual.

ELS POETES D'ARA han tingut una bella fortuna, i continuen tenint-la. Aquestes antologies populars posen molt avinentement a les mans de les multituds les produccions dels millors poetes contemporanis. Totes aquestes edicions s'«agoten ràpidament.»

Ja ho deia un enemic acèrrim:—Ja li ho deia, jo, que els escriptors d'avui en dia no

van en lloc. Més d'una i més de dues vegades, he llegit pels diaris: *els poetes d'ara s'«agoten» ràpidament*. Ho veu, home?

LA COMEDIA HUMA NA

DOÑA FRANCISQUITA al Tívoli ha fet moltes «conquistes»; i l'Amadeu Vives, moltes blanques: podrà passar bon Nadal. Bon profit. I tothom es podrà passar bon Nadal anant a veure aquesta Doña, que és més salada que una barra de turrons.

LA HIDALGO, AL LICEU. Féu «les delícies» del públic. Cosa ben difícil, tenint en compte que «el molt respectable i distingit» del Liceu acostuma d'anar sadoll. I quan una persona està sadolla i tipa (extremem els termes de la finor en el parlar) més aviat s'enutja de tot i li agafa son. Però la Hidalgo és una veueta que esparpilla. Visca la hidalga Hidalgo.

VI-OLI.

R E S P O N E M

H. P.—Hi ha maneres i maneres de fer propaganda.

D. R.—Que baixeu de la Mussara, mestre?

M. I. X.—Va bé.

Sabata.—No ens vingui amb política, senyor Sabata.

Fer.—I vostè no ens vingui amb administració.

Pr.—Aniràn els seus ninots.

Broma pesada.—Ja té raó: se la quedi vostè.

Fernanditu Ramalleras.—No sabem que el Francisquitu tingués un germà. Va bé.

T. T.—Tururut!

Fritz.—Aneu a cent per hora, company: massa de pressa.

Lleial, de Tarragona.—Assabentats: no fa per casa.

A. B.—Està bé.

Rou.—També anirà.

Rosa, de Sabadell: No ho entenem.

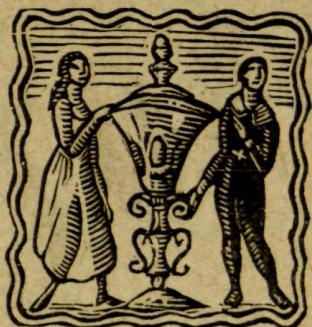
A. M. B.—Resta en cartera. Gràcies. Ja aniràn versos.

Torrén.—Gràcies: ens ho reservem en cartera. Tot arribarà.

Ej.—El mateix li diem, dels seus dibuixos.

G. C., de Barcelona.—Si vol remètrems dibuixos, pot fer-ho; i amb gust veurem si ens van bé.

E. G. C. de Barcelona.—Gràcies però com diuen clàssicament, l'assumpte és gastat.

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria

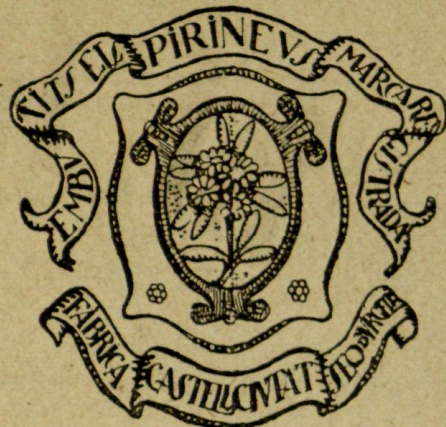
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^r, 1.^a

BARCELONA (G).

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

CASA ALDEA

Confecció de Pantalles,

Tapetes, Coixins, etc.

Models especials de la casa

Comtessa Sobradíel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

Any I - Núm. 4

20 Desbre. 1923

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI DE BARRILA

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Que perro más bonito, señor marqués; parece una cigüeña; eso que en catalán llamamos guineu.